

MAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

VÁLSÁG

Egy éve, hogy újtára indult plébániánk havi értesítője. Végignézve az elmúlt hónapok számait, sok emlékezetes pillanata volt az eltelt 1 évnek, melyeket így, e havi értesítő régebbi lapjain olvasva is örömmel idézek fel magamban.

Fontosabb azonban, hogy ezek által mennyivel lettünk jobb emberek, mennyivel kerültünk közelebb Jézushoz. Mert végső soron minden, akár vidám, akár komolyabb esemény, mely megszervezésre, megrendezésre került valahol ezt szolgálta. Jelen kiadványnak is ez volt, és ez a célja.

Oly sok mindennel törődünk mostanában: pénzügyi és gazdasági válság, aggódunk, hogyan fizetjük ki kölcsöneink részleteit, közüzemi számláinkat, sokaknak a napi megélhetés is gondot jelent, féltjük a munkahelyünket, nyugdíjunkt, aggódunk gyermekeink jövőjéért. Jól is van, hogy ezekkel foglalkozunk, hisz az életben boldogulunk, előre jutnunk kell.

Az Urat azonban ilyenkor sem szabad elhanyagolnunk, elhagynunk. Ő a legreménytelenebb helyzetben is mellettünk áll. Ennek bizonyítékát nap mint nap hallgathatjuk: a déli harangszót.

Október 23-a az 1956-os forradalom és szabadságharcra emlékező nemzeti ünnep. Talán nem véletlenül ezen a napon van Kapisztrán Szent János ünnepe. Egyből megjelenik emlékezetünkben egy másik 56 is: 1456.

1456-ban mondhatjuk azt: válságban volt az ország. Ahogy ma, akkor sem törődtek ezzel sokan az országban a vezetők közül. Fel sem ismerték, vagy nem akarták felismerni a veszélyt, mert az az ország védelmére kötelezte volna őket, ezáltal csökkent volna vagyoniuk, bevételükből az ország védelmére kellett volna fordítani jelentős összegeket. Ahogy most is elhallgatják, ahogy most is annyira ragaszkodnak a vagyonhoz. Hunyadi János és néhány magyar úr beszélt egyedül a veszélyről, a válságról. A pápa is felismerte a helyzet döntő fontosságát. Küldte Kapisztránt segíteni. A terv is megszületett: nemzetközi összefogással, a magyar urak összefogásával létrejövő szövetséges haderő. A magyar urak nem kértek belőle. Védje meg Hunyadi a sajátját, ha tudja. A környező országok sem kértek belőle. Védjék meg magukat a magyarok, ha tudják. Mesze van Nándorfehérvár, egyelőre a török is. Ma is ezt mondják azok, akiknek ministrálniuk, szolgálniuk kéne a népet, hisz a nevük is ez: minister. Szolgáló. A vezetőket ma sem érdeklik a „végek”, vagyis az emberek. Kevés a fizetés? Dolgozzanak többet! Nem tudja fizetni a vizet és a villanyt? Takarékoskodjanak vele, ezzel a környezetet is védik! Nem tudja előteremteni a mindennapi kenyeret a családnak? Nem kell minden nap lakomázni, ériék be azzal, ami jut! Nem tudják fizetni lakáskölcsönüket és elviszik fejük fölül a házat? Minek építkeztek, miért nem volt jó az, ami előtte volt, miért nem maradtak albérlésben? Nem az ő dolguk. Az egyszerű ember a végeken védje meg, a sajátját, ha tudja. A nagytőke érdeke számít, onnan jön megélhetésük, dicséretük. A külföldet sem érdekli, mi folyik nálunk. A mi dolgunk. Igaz, a tőlünk elvitt bevételből ők részesülnek adó formájában, de ez a mi bajunk.

1456-ban a végek összefogtak. Hallgattak Kapisztránra, bíztak az Úrban és szerették hazájukat. Felsorakoztak Hunyadi mellé, aki nem csak sajátját, hanem a kényelmes, pökhendi urakét is, az országot, az egész nagyképű Európát.

Az Úr megsegítette őket. Mert hittek. Mert küzdöttek. Akarták a jót. Jött a válság, százezernyi török formájában, amely el akarta nyelni Magyarországot, Európát, a kereszténységet. Át akarta téríteni. Mohamedánná tenni. Isten megsegítette őket. Nem sok esélyük volt. Az akkori világ talán legerősebb hadserege állt a falaknál, kiképzett katonákkal, a legjobb fegyverekkel. Szemben velük maroknyi sereg, tele lelkesedéssel, erős hittel és reménnyel. Mégis ők győztek.

Mi is maroknyian vagyunk. Mi is a sajátunkat próbáljuk védeni. Lelkesedéssel, aztán elkeseredve. Úgy tűnik, legyőz bennünket a világ. Küzdünk rendíthetetlenül a pénz, a közömbösség világa ellen. Mert a válság ebből fakad. Az önzésből, a szeretetlenségből. Abból, hogy a világ istene a Pénz, a Haszon lett. Leküzdhetetlennek tűnő ellenség, a világ legjobban képzett „hadseregével”, a bankárokkal, üzletemberekkel, multinacionális cégekkel, őket kiszolgáló, magukat liberálisnak, balliberálisnak, vagyis az „emberekkel világszerte törődő” politikusokkal. El akar nyelni mindent, az egész világot, és feláldozni a Pénz és a Haszon oltárán. Áldozatként odatenni az oltárra az emberek nyomorúságát, kifosztását, kizsigerelését. Át akar mindenkit téríteni, hogy csak a Pénznek és a Haszonnak éljünk. Nem sok esélyünk van. Maroknyian vagyunk.

Nekünk van lelkesedésünk? Van erős hitünk és reményünk? Van bennünk szeretet? Mert ha ezek birtokában vagyunk, akkor eredményesek lehetünk a harcban. Ezekről nagyon fél az ellenség. Ki is akarja törölni őket a tudatunkból. Sokszor megingunk. Majdnem elhiszük, hogy ezekre nincs is szükségünk. A kétely azonban mindig ott a szívünk mélyén. Tudjuk, hogy lehetne másként is. Élhetnénk egy jobb világban is. Egy emberségesben. Egymásra odafigyelőben. Krisztusiban.

Küzdjünk érte! Talán nem tudatosul bennünk: harcolnunk kell ezért a krisztusi világért. Vissza kell szerezni attól a Másiktól (Czakó Gábor nyomán), aki elveszi tőlünk. Nem csak a világot, a saját életünket is. Mert az életnek nem a Pénzről és a Haszonról kell szólnia. Rólam, rólad, rólunk. A szülőkről, testvérekről, férjekről, feleségekről, gyermekekről, nagyszülőkről, felebarátról: Krisztusról. A köztünk élő Isten Fiáról. Mint a létezésünk okáról. Emlékezzünk: minden őáltala lett. Nélküle semmi sem lett, ami lett. Én sem, te sem. Ők sem. Vagyis Krisztussal győzhetünk. Krisztussal a szívünkben. Krisztussal a szívünkben élt élettal. Ezen áll vagy bukik a világ sorsa. Ezen áll vagy bukik a mi sorsunk.

Hallgassunk a mai kapisztránokra. Azokra, akik a lelkünkre beszélnek. Röhög majd rajtunk a fél világ? Egy darabig. Aztán, ha látják rajtunk, bennünk a változást, eltűnik a mosoly az ajkáról. Mikor látják, hogy tudunk a családban, a barátainkkal együtt lenni, szeretetben élni, szeretetből

cselekedni, látják szívünk boldogságát: kutatják az okot. Szeretnék megérteni a titkot.

Hogy így legyen, találjuk meg újra az Urat, hogy győzhessünk. Először a szívünkben, azután a családukban, a barátaink között, majd a világban. Fogjunk össze Jézussal, hogy újra meghódítsuk a szíveket Istennek, hogy legyőzzük az új pogányságot: a Másikat. Ehhez nem elég csak beszélni az összefogásról. Tettek kellene. Cselekedjünk mi magunk először. Változzunk. Térjünk meg. Addig ne szóljunk. Egy mondás szerint: Istenről ne beszélj senkinek, csak ha

kérdeznek. De élj úgy, hogy kérdezzenek róla. Ez a feladat a győzelemhez: Krisztusra hagyatkozva úgy élni, hogy életünkkel Istent hirdessük. Ugyanezt megtanítani a következő nemzedéknek is. A kicsi, rosszul felszerelt csapatból így lesz hatalmas, erős fegyverrel rendelkező hadsereg.

Hát: Harcra fel!!! Győzni kell!!!

(ℒ)

CSALÁDI ROVAT

Értékrendszerek

A kunyhója előtt ült. A lemenő nap sugarai aranyba burkolták a falut. Körülötte gyermekei ragyogó szemmel hallgatták a történetet, amit mesélt. Az

európai turista elérékenyülve szemlélte ezt az idillt. Majd megpillantotta a kapu mellett álló kaptafát, amely mellett ár, kalapácsok és szögesláda feküdt.

- Bocsánat, hogy megzavarom, Ön ugye, suszter?!- szedte össze nyelvtudásának morzsáit az idegen -, de van a hátizsákomban egy pár cipő, meg kellene talpálni...

Ez utóbbi ténytet már inkább mutogatással közölte a felnéző férfivel.

- Jól meg is fizetném! – tette még hozzá.

Az a szakember rutinjával vizsgálta meg a leválni készülő talpat, majd beszólt a kunyhóba:

- Asszony, mennyi pénzünk van még?

Időbe telt, amíg elcsitult az érmék alig hallható pengése és megjött a válasz:

- 17 pezetánk van.

Kezét széttárva, megértő sajnálkozással fordult a suszter az idegenhez:

- Legyen olyan szíves, jöjjön vissza három nap múlva. Ugye, megérti: ha még ennyi van, a pénzkeresetnél fontosabb dolgokkal kell, hogy foglalkozzam!...

És gyermekeihez fordulva folytatta a történetet...

A turista egy pillanatra arra gondolt, nem lenne-e jó helyet cserélni a suszterrel. Aztán lassan tovább ment.

Eddig a történet. A mi életünkben vajon minden érték a helyén van? Mennyire foglal el bennünket a megélhetésért való küzdelem, az anyagi jólét biztosítása? Az igazi értéket tarjuk-e mindig szemünk előtt? Az értékrendszerünk megfelelően van beállítva? Ha nem Isten és a család az első, ha nem ezek a legfontosabb számunkra, akkor értékeljük át az életünket. Tudjunk fontossági sorrendet felállítani. Ne feledjük: ami elmúlt, örökre lezárult. Használjuk ki a jelent, hogy együtt lehessünk, alakítsuk úgy a jövőt, hogy el ne hagyjuk se egymást, se Istent. Éljük meg Isten szeretetében a családi életünket, a hétköznapiakat is fogadjuk ajándékként, amelyeket egymás jelenlétében tölthetünk.

(ℒ)

CSATKAI ZARÁNDOKLAT ÉS ENGESZTELŐ NAP

Október
11-én
zarándokla
tra
indultunk
Csatkára.
Nem nagy
ünnepen,
nem
hatalmas
forgatagba

n. Csendes őszi hétfőjén, amikor csak a miénk a Szűzanya

kegyhelye. Valóban: csak a miénk volt, egy délelőtt tölthetünk el Égi Édesanyánknál. Nyugalomban, csendben, imádságban, tisztulásban. Leraktuk terheinket. Szívünkben örömmel, békeséggel térünk haza. Csodálatos délelőtt volt. (ℒ)

A HÓNAP SZENTJEI

Szent Simon és Szent Júdás Tádé apostolok

Az Úr Jézus Krisztus tizenkét apostola közül Simonról és Júdás Tádéről tudjuk a legkevesebbet az újszövetségi Szentírásból.

Simon neve szerepel az apostolnévsorokban (Mk 3,18; Mt 10,4; Lk 6,15; ApCsel 1,13), de Márk és Máté azt mondja: a „Kananeus Simon”, Lukács pedig: a „Zelóta Simon”. Ebből a zelóta szóból arra következtethetünk, hogy Simon korábban a fanatikusan Róma-ellenes párthoz tartozott, melynek tagjai a véres merényletektől sem riadtak vissza, ha a rómaiak irtásáról volt szó. De ez a Simon nem azonos a Mk 6,3-ban és a Mt 13,55-ben említett Simonnal, aki az Úr Jézus rokona volt és később Jeruzsálem püspöke lett.

Lukács mindkét helyen „Judas Jacobi”-t említ, és nem dönthető el, hogy Jakab fiáról, vagy testvéréről van-e szó. Márk Júdás Tádénak mondja, Máté szintén így nevezi, illetve vannak olyan Máté-kéziratok, amelyekben „Judas Lebbaeus”-ként szerepel (Mt 10,3).

Pusztán a szövegek alapján vitatható lenne, hogy azonos személyről van-e szó, de Origenész a Római levélhez írt kommentárjában azt a véleményt képviseli, hogy Judas Jacobi és Júdás Tádé vagy Judas Lebbaeus ugyanaz a személy. Az biztos, hogy Márk egy másik Júdásról beszél, amikor Jézus testvérét említi, akit szintén Júdásnak hívtak (6,3).

Szent Jánosnál azt olvassuk, hogy „Júdás, nem a karióti”, felteszi Jézusnak a kérdést: „Uram, hogy van az, hogy nekünk akarod kinyilatkoztatni magadat és nem a világnak?” (14,22). A válasz látszólag megkerüli a kérdést, de lényegében érinti a tanítványok hivatását és Jézushoz való kapcsolatát: „Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, és Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk, és benne fogunk lakni.” Legendájuk szerint a Zelóta Simon Júdás Tádéval együtt úgy lett vértanú, hogy kettéfűrészték őket. Ezért Simont fűrésszel szokták ábrázolni, a favágók tekintik a védőszentjüknek.

Ünnepüket a Jeromos-féle Martirológium október 28-ra teszi. Rómában a 9. századtól ünneplik őket.

A jámbor hagyomány a következőket beszéli el a két apostolról:

Élt Edesszában egy Abgár nevű, istenfélő király. Hallott Jézus tetteiről, és levelet intézett hozzá, melyben többek között ez állt: „Jöjj el hozzám, és segíts betegséggem! Hallottam arról is, hogy a zsidók zúgolódnak ellened, és üldöznek. Ezért jöjj hozzám! Igaz, hogy csak egy kis város felett uralkodom, de ez a város tisztességes, és neked meg nekem elég lesz.” Jézus levélben válaszolt neki, és azt írta,

hogy neki Jeruzsálemben kell teljesítenie a küldetését, de később majd egy tanítványát elküldi.

Az Úr mennybemenetele után Tamás apostol teljesítette az ígéretet azzal, hogy Júdás Tádét Edesszába küldte. Ő megjelent Abgár király előtt, bemutatkozott, hogy Jézus tanítványa, s közben mennyei fény sugárzott az arcáról. A király azonnal boldogan megvallotta hitét az Isten Fiában, az apostol pedig fogta a magával hozott kendőt, amelyen Jézus arca volt látható, betakarta vele a leprában szenvedő király arcát, és az mindjárt visszanyerte egészségét.

Ezután Júdás Mezopotámiában, Simon pedig Egyiptomban hirdette az evangéliumot, majd mindketten Perzsiába mentek. Éppen akkor tervezett hadjáratot Baradach, a babiloni király hadvezére és hercege India ellen. Jóslatot kért istenétől, és azt a választ kapta, hogy nagy háború következik, amelyben mindkét oldalon sokan halnak meg. Ettől a herceg megrettent, és szorult helyzetében az apostolokhoz fordult. Simon és Júdás ezt mondta: „Nem kell félned, mert velünk a béke jött országotokba. Nem lesz háború, holnap a harmadik órában követek érkeznek Indiából, hogy a békéről tárgyaljanak veled.” A pogány papok, akik az előbbi jóslatot adták, kinevették az apostolokat, de másnap bekövetkezett, amit Simon és Júdás mondott: megérkeztek a békekövetek Indiából.

Akkor a herceg máglyára akarta vettetni a pogány papokat, mert hazudtak neki. Jézus tanítványai azonban így könyörögtek azok életéért: „Mi nem azért küldettünk, hogy élöket megöljünk, hanem hogy holtakat életre keltsünk!” E magatartásnak a híre eljutott a király fülébe is, és elrendelte, hogy a két apostol szabadon működhet országa területén.

Egyszer megvédték egy ifjút, akit alaptalanul azzal vádoltak, hogy elcsábított egy leányt. Ezért rátámadtak az apostolokra, hogy szolgáltassák ki nekik az igazi tettest, ők azonban így válaszoltak: „Mi arra küldettünk, hogy megmentsek az ártatlanokat, nem pedig arra, hogy elveszejtsek a bűnösöket!”

Miután bejárták már az egész országot, eljutottak egy városba, melynek népét ellenségeik feltűzelték ellenük. Elfogták és a pogány templomba hurcolták őket. Akkor megjelent nekik az Úr angyala, és mindkettőjüket választásra szólította fel: vagy azonnal meghalnak mind, akik ellenük támadtak, vagy ők lesznek vértanúk. Mindketten a vértanúságot választották, de csodajelet kértek, hogy megtérjenek az emberek. Azt kérték, hogy csillapodjon le a tömeg dühe, és mindegyik gonosz lélek zúzza szét a saját bálványát. Mikor a bálványképek mindenki szeme láttára darabokra törtek, a pogány papok rárohantak az apostolokra, és megölték őket.

(Forrás: Szentek élete I.)

Öreg Biblia

Bármilyen legyen a földön, ha az megöregszik,
Nem ok minden az értéke, nem sokra becsülik.
Csak mint emléktárgyat eltűrik a házban,
Padlásra vagy a kamra valamely zugában.
Az én történetem is egy ilyen tárgyról beszél.
Egy jó öreg biblia erős bőrkötetben,
Erős rézkapoccsal van ellátva szépen.
Valamikor drága volt ennek az ára,
De még sokkal drágább volt olvasása.
Minden nap olvasták reggel, délben, este,

Felbuzdulva imádták Istent térdre esve.
Apa, anya, gyermek, rajongtak e könyvért,
Nem adták volna el semmi földi kincsért.
Ha a harang vasárnap szólott a toronyban,
Az egész család elment a templomba.
Ne féltek otthagyni egyedül a házat,
Tudták, hogy gondja van rá a jó Atyának.
Ki énekbe, s imába dicséri Istenét,
Annak az Úr megőrzi mindenét.
Ezért lelki örömmel zengték az éneket,
Erős várunk az Isten, ki megtartott minket.
Áhítattal hallgatták, amit a pap beszélt,

És szívükbe rekeszték Isten szent igéjét.
 Mindezeket mi tette? A régi biblia,
 Melyet most a por lep valamely sarokban.
 Mert változnak az idők s az emberek véle,
 Lassan a vén bibliát tették néha félre.
 Az idő az halad, s eltűnnek a napok,
 az öregek meghalnak s jönnek fiatalok.
 Akik már csak szokásból járnak a templomba,
 Nem kell már a biblia, heverhet a porban.
 A szent könyvek lapjai az értékét veszették,
 Már nem kell az igazság, végképpen száműzték.
 Mára már regény kell, a világi nóta,
 Azok lettek kedvesek, s azok írója.
 Mindenféle tudomány becsülve van máma,
 Csupán egyre nincs kedv: a szent bibliára.
 Pedig e könyv most is új, amint vala régen,
 Éppen oly igazságos, megmond mindent szépen.
 Nem szépítget és nem takar bünt és kevélységet,
 Megmondja: ki mint él, aképpen ér véget.
 De az is benn van ám, hogy Istenünk szeret,
 leküldötte szent fiát megmenteni lelkedet.
 Legyél szegény vagy gazdag, szerény avagy kevély,
 E könyvben megtalálod mindazt, mi elvezet
 Az üdvösség útjára, ha hittel olvasod,
 És tanításait szívedbe fogadod.
 Isten szól e könyvben teremtményeihez.

Megmentni akarja ki van inségben.
 Óh, ember, ki megvetéd e hívó szöveget,
 Vedd elő a vén bibliát, s nyisd fel a rézcsatot.
 Legyen kedves előtted annak minden sora,
 Olvasd oly szeretettel, mint még eddig soha.
 Találd meg nagyatyádnak sok-sok jegyzékét,
 Mely különös örömet szerzett sokszor néki.
 Örvendezd, ha felfeded, hogy Jézus érted halt,
 Sirasd meg, hogy oly sokszor rútol megszidta azt.
 Olvasd ezt a szent könyvet, s borulj hön imára,
 Kérj Istentől értelmet befogadására.
 Ha a sátán megjelen, miként eddig tette,
 Az igének szavára harcolj öellene.
 Jézus Krisztus el nem hagy, melletted lesz mindig,
 Ha e könyv szerint jársz, boldog lész a sírig.
 És akire nem marad egy öreg biblia,
 Vegyen magának újat, hogy ne essen hiba.
 Kövessük példájukat az elődeinknek,
 Kik e szent könyvért adták, ha kellett életüket.
 Legyen e könyv legfőbb helyen e könyv minden házban,
 És mire e könyv tanít, az lakjon szívünkben,
 Mert csak úgy leszünk boldogok egész életünkben.
 Segíts, Uram, úgy élnünk és mindig úgy járnunk,
 Hogy midőn a földre jössz, hitet találj nálunk.
 (Forrás: Hírhozó)

Vidám sorok

Az egyiptomiak találnak egy érintetlen sírt a sivatagban és a sírban egy múmiát, de nem tudják eldönteni, hogy melyik korból származik.
 Elküldik a franciákhoz a múmiát. Visszaérkezik a múmia egy hónap múlva egy kis karcolással a múmia koponyáján a következő üzenettel:
 "A múmia korát i.e. 2000 és 3000 közöttire becsüljük. Természetes halállal halt meg. A múmiát röntgen felvételekkel vizsgáltuk meg"
 Ez nem elég az egyiptomiaknak, elküldik az angoloknak. Három hét múlva jön vissza a múmia két új karcolással a koponyáján a következő üzenettel:
 "A múmia korát i.e. 2200 és 2800 közöttire becsüljük. Természetes halállal halt meg, valószínűleg valamilyen ülőmunkát végezhetett. Kora 25 és 30 év körül lehetett, amikor meghalt. A múmiát röntgen és ultrahang felvételekkel vizsgáltuk meg"
 Ez nem elég az egyiptomiaknak, elküldik az amerikaiaknak. Két hét múlva jön vissza a múmia három új karcolással a koponyáján a következő üzenettel:
 "A múmia korát i.e. 2400 és 2500 közöttire becsüljük. Természetes halállal halt meg, nagy valószínűséggel egy öröklött szívelégtelenségben. Nagy valószínűséggel írnok lehetett. Kortársaihoz képest valószínűleg fejlettebb volt az agya. Kora 26 és 28 év körül lehetett, amikor meghalt. Jobb lábára sántított. A múmiát röntgen, CT és háromdimenziós ultrahang felvételekkel vizsgáltuk meg".
 Ez még mindig nem elég az egyiptomiaknak, elküldik az oroszoknak. Egy hét múlva jön vissza a múmia darabokra törve, több helyen égésnyomokkal, a következő üzenettel:
 "A múmia i.e. 2471-ben született egy gazdag sivatagi nomád családnál. Neve: Anon Re Martuf. Apja a fáraó udvarába küldte kivételesen értelmes fiát, ahol hamar első írnok lett. Egy baleset során eltört a jobb lába, ami után sántítani kezdett. 27 évesen halt meg szívinfarktusból, otthon. ..."
 Az egyiptomiak teljesen el vannak képedve. Megkérdezik az oroszokat, hogy honnan tudtak meg ennyi mindent, mire az oroszok:
 "Bevallotta ..."

Programok:

- Rózsafüzér társulat titokcsere:
 december 7. vasárnap délután 3 óra.

December 6. 13. 20: adventi gyertyagyújtás

Egy vadász először viszi el a feleségét vadászni. Elmagyarázza mit, hogyan kell
 Hogy töltsen meg a fegyvert, hogy célozzon, ha lelő valamit, siessen oda, nehogy
 valamelyik másik vadász magának akarja a zsákmányt, stb.
 Különválnak, kis idő múlva lövést hall a felesége irányából. Elindul a hang
 irányába, majd meglátja a feleségét és egy másik vadászt egy tetem felett hangosan
 vitatkozni. Amikor közelebb ér, hallja, hogy a vadász ezt kiabálja:
 - Oké, asszonyom, oké, megegyeztünk, ez a maga öze. Csak annyit engedjen meg,
 hogy levegyem róla a nyergemet

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
 Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28. Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735